SACRA MEDITATIO
Quâ ad
SALVATORIS ET REDEMPTORIS GENERIS HUMANI
JESUCHRISTI NATALITIA
Pie devoteq; celebranda
Omnes Academiæ Cives ſolenniter invitat ſerioq; hortatur.

RECTOR
ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS
JOANNES BACMEISTERUS
Med. D. Prof. P. & Poliater.

ROSTOCHII,
Typis JOHANNIS KILII, Acad. Typogr.

58700(15)

WELLCOME INSTITUTE LIBRARY

INter varia variorum Mortalium Vota maximè *B. Aurelii Auguſtini* elucere, quo Hipponenſis ille Epiſcopus optaſſe dicitur; *Videre CHRISTUM in Carne, Romam in flore, Paulum in ore*, vel luce meridianâ clarius eſt. Sivè enim *Midæ* Phrygiæ tyranni, qui optaſſe perhibetur, ut ſi quid attingeret, id prorſꝰ omne in aurum ſubitò mutaretur: Sivè *Theſei*, qui à Neptuno avo ſuo (ut in fabulis eſt) tria poſtularat, ut ſcilicet Minotaurum conficeret; ut ſibi ad inferos pateret aditus; & ut Hippolitum, ſuum & Hippolitæ Amazonis filium, qui ſibi eſſet ſuſpectus de Phædrâ noverca, ulciſceretur: Sivè *Phaëthontis* Solis ex Clymene Oceani & Tethyos filia, filii, quem optaſſe legimus, ut in currum patris tolleretur, unoque die paterni currus habenæ ſibi permitterentur: Sivè *Auguſti* & *Tiberii* Imperatorum, quorum *iſte* Scipionis fortitudinem, Pompeji benevolentiam & Cæſaris fortunam à Deo precibus petiiſſe, *hic* verò vivere tantiſper optaſſe, donec Reipublicæ prodeſſet, anteriorum temporum annales perhibent: Sive aliorum quorundam Vota conſideremus, fateri omninò cogimur, illa vel ſtolida, vel inutilia, vel nociva maximè fuiſſe, atque hinc Auguſtini Votũ omnia reliqua, quamvis Imperatoria, infinito poſt ſe diſcrimine relinquere. Nam quæcunque ad hoc tam exiguum tamque breve vivendi curriculum, quod nobis Natura circumſcripſit, benè, honeſtè, beateq; conficiendum non parũ facere videntur, ea quam fieri potuit breviſſimè complexus fuit Auguſtinus, quando Fratrem & Redemptorem ſuum oculis adſpicere, filiumque DEI incarnatum cognoſcere cupivit: nec non florentiſſimum Reipublicæ benè conſtitutæ ſtatum, qualis olim Romanæ Reip. erat, coram cernere optavit: inſuper etiam ſummum gentium Doctorem Paulum illum Apoſtolum viva voce docentem audire geſtivit. Et certè quis noſtrum, qui in Chriſtianam

reli-

religionē ſanctè compromiſimus,eamque ſubindè jactamus, id quod ex tribus Auguſtini optatis erat primum, *videre* ſcilicet CHRISTUM *in Carne*, non expeteret? Cujus quæſo oculi, *eum,in quo promisſiones* DEI *completæ universæ ſunt*,quæ quidem per os ſanctorum Prophetarum prædictæ, in ſcripturis extant: *eum per quem facta & condita ſunt cuncta*, *& ſine quo factum eſt nihil quod factum eſt*: *eum,in quo etiam conſiſtunt omnia*, coram cernere non deſiderarent? Quis quæſo ab omni pietatis ſenſu tam eſſet alienus,qui illum in quo ſimul Pater videtur quique *humanum genus omne*, per peccatum temporali pariter ac æternæ morti, obnoxium, *reparavit*,ſatisfactione divinæ juſtitiæ exſoluta, Morte abolitâ,Diabolo victo, Inferno expugnato, vitam æternam omnibus meritus eſt, & efficaciter etiam confert & applicat ſingulis in ipſum credentibus, humanâ ſpecie ac figurâ inter homines verſantem & cum hominibus converſantem,nec non multas res novas admodum & prorſus admirabiles divinâ virtute patrantem adſpicere oculis & de facie ad faciem videre non exoptaret. Quis obſecro,niſi ferus & ferreus, hoc cum immortali ipſe mortalis verſari ac converſari cupidius non expeteret: Quibus illius perſonæ,quæ omnes theſauros divinæ ſapientiæ ac ſcientiæ in ſe reconditos habet, ſocietas atque conſpectus in his terris non eſſet jucundiſſimus? Niſi cum Gergeſenis illis omnium mortalium quos unquam terra aluit ſtupidiſſimis atque miſſerrimis, quorum Matth.cap.8. meminit, quod Jeſu in Carne viſo, rogarint eum, ut tranſiret è finibus eorum,Chriſto in Carne verſanti adeſſe noluisſemus,quod tamen neminem niſi prorſus cœcum propriæque ſalutis planè immemorem facturum crediderim. Felices certè multis nominibus judicandi ſunt Paſtores Bethlehemitici, Magi ex Perſia provenientes, itemque alii non pauci,quorum animus ita fuit affectus,ut nuſpiam ſuavius acquieſcerent,quam in hoc ipſo θεανθρώπῳ, quem humanâ carne indutum coram intuebantur. Beatos verè pronunciamus Apoſtolos,qui Chriſtum in Carne totam Palæſtinam pedibus peragrantem,ſtupendaque miracula virtute propriâ edentem; ſequebantur, verba ſuaviſſima facientem audiebant; cum eo ſæpe colloquebantur, cibum unà capiebant,in ejus complexu hærebant. Beatos judicamus oculos,qui honorem ac Majeſtatem univerſam Verbi incarnati viderunt,quam Apoſtoli omnes in ejus concionibus atque miraculis lucentem ceu *ſtellam ex Jacob* ſive *Solem Juſtitiæ* viderunt ipſi,& Petrus unà cum Jacobo & Joanne inſuper etiam per viſionem quandam in Monte Thabor. Beatas etiam aures, quas audiviſſe verbum vitæ æternæ notum eſt. Beatas inſuper manus,quas contrectaſſe illud ipſum verbum incarnatum in ſacro Codice legi-

legimus. Quis vel eorum, quos aut inanium dignitatum fluxarumq; opum ſitis adurit, aut terreſtrium voluptatū illecebræ molliunt, per Athonis & Caucaſi nives, perque ferventes Libiæ arenas æſtuoſa ac pulverulenta via periculoſiſſimum longiſſimumq; iter pedibus haud ingrederetur, ipſum illum oculis ut videret, quem Patres olim atque Patriarchæ verâ religione celebres, ut & potentiſſimi complures Reges contueri unicè quidem optarunt, ſed voti tamē ſui compotes fieri minimè potuerunt? *Salomonem* Regem illum (qui omniū, quos Sol unquam aſpexit, ſapientisſimus jam olim credebatur) *Sabæorum Regina* oculis ut adſpiceret ſuis & longis & non tutis itineribus Hieroſolymam contendit. Nonne hæc ipſa Regina lubentius ad Chriſtum ipſum Deum in Carne manifeſtatum, quam ad Salomonem iter feciſſet? Nonne potius ex illo divinæ ſapientiæ perenni fonte limpidiſſimam aquam æternæ vitæ effectricem, quàm ex iſtoc humanæ ſapientiæ rivulo turbidam multisque tùm erroris tum ignorantiæ ſordibus conquinatam aquam hauſiſſet? Meritò itaq; Auguſtino in optatis potiſſimum fuit, ut cœleſtium rerum fontes inſpiceret, atque ex hiſce aquam vitæ ſempiternæ hauriret, ipſiſſimam ſapientiam divinam coram intueretur; non verò terreſtrium rerum rivulos conſectaretur. *Maſſaniſſam* Numidarum Regem toto vitæ ſpatio (prout Hiſtorici referunt) *mirum tenuit deſiderium Publii Cornelii Scipionis*, quem quidem tam Romanis quam gentibus nationibusque exteris omnibus, omnis generis virtutes conſpicuum fecerant. Tandem verò eundem hunc Scipionem ſub torrido illo Africæ ſinu ad ſe venientem complexus Maſſaniſſa, qui jam ad ſummam vixerat ſenectutem, collacrumavit, aliquantoque poſt in cœlum ſuſpexit, & grates, inquit, tibi ago ſumme Sol, vobisque reliqui cœlites, quod antequam ex hac vitâ migro, poteſtas mihi conceſſa ſit conſpiciendi in meo Regno & his tectis Publium Cornelium Scipionem, cujus ego nomine ipſe recreor. Verum Auguſtine vir ſanctisſime, quid tibi potius fuiſſet, ſi id, quod in votis habebas, obtinere potuiſſes, quam ut continuò ad cœleſtis hujus noſtri Ducis atq; Principis complexum cucurriſſes, illumque tum exoſculatus, tum tibi ipſi gratulatus, tum denique inaudita plane lætitia perfuſus fuiſſes, nec ſummo Soli, nec reliquis cœlitibus (uti Ethnicus ille Maſſaniſſa) ſed potius ſublatis in cœlum manibus omnium rerum auctori ac conſervatori DEO triuni ſingularibus verbis gratias egiſſes, quod antequam hanc vitam cum morte commutare coactus eſſes, CHRISTUM toties expetitum tuis oculis conſpexiſſes. Chriſtum autem in carne coram oculis intueri cum Auguſtino & multis Regibus ac Prophetis optare hoc ipſo quidem die poſſumus, ſperare autem

aut

adſe conſequi, quod optamus, in mortali hoc noſtro corpore non poſſumus. Etſi enim Immanuel noſter ſemper *ſtet in medio duorum aut trium in nomine ipſius congregatorum*; noſtri tamen oculi tenentur, & tenebuntur hac in vita, ne cernant ipſum. Quod autem unicum adverſus hoc damnum ſupereſt remedium, ecce DEI gratuita clementia ac bonitas ipſa nobis præſtitit: nempe, ut Filium DEI incarnatum, licet eum de facie ad faciem videre jam nobis integrum non ſit, nihilominus nunc tamen per ſpecillum in ænigmate videamus, itemque adhuc nobiſcum loquentem & nos erudientem audiamus, ſcrutantes videlicet ſcripturas Prophetarum & Apoſtolorum, quæ ſunt vox ipſius Filii DEI. Audiamus autem eum non jam faſciis amplius involutum, neque in præſepio jacentem, ſed ad dextram Patris cœleſtis ſumma cum gloria regnantem; Quæramus CHRISTUM indeſinenter in verbo, quo illū una cum merito & omnibus ipſius beneficiis ſpiritualibus ac cœleſtibus inveniemus. Inveniemus autem certe, & ſimul cum eo deſtructionem malorum omnium, quibus propter peccatum premitur Humanum genus omne. Ac proinde erimus beatiores aut feliciores aliquam multis, quibus Chriſtum in Carne coràm oculis aſpicere datum fuit. *Nam non omnis qui videt Filium habet vitam æternam, ſed omnis qui credit in eum. Beati ſunt qui non viderunt, & crediderunt: Beati ſunt qui audiunt verbum DEI ac cuſtodiunt illud, Beati ſunt omnes qui confidunt in eo.* Erimus, dico, verè beati ſi fidei oculis accuratius intueamur Domini noſtri JESU CHRISTI dicta factaque omnia, quæ quidem in ſacris literis annotata à Spiritu Sancto ſunt per Evangeliſtas & Apoſtolos. Et certe hoc ipſo tempore quo intelligimus, tandem cunctis gentibus deſideratum, Patrum gemitibus & votis toties expetitum Salvatorem in hanc lucem editum eſſe, ut nos Diabolo mancipatos diſſoluto noſtræ captivitatis jugo in libertatem aſſereret, omninò noſtrarum erit partium, ut in Divinæ majeſtatis conſpectum, ad ſalutandum, amplexandum & exoſculandum hunc puerulum noſtræ ſalutis auctorem prodeamus; ut religioſe recolamus Salvatoris noſtri incarnationem: Incarnati generationem & nativitatem; Nativitatis ſplendorem & fructum. Reputate namque, Geneſia celebrari hoc tempore non Monarchæ alicujus vel Regis aut Dinaſtæ ſecularis, qualia inter ludos & ſpectacula ſive Græcorum ſive Romanorum temporibus, ſolenniter fuiſſe obſervata annales varii prodiderunt, ſed ejus, qui DEUS, qui Rex, qui Pater noſter, qui JESUS & CHRISTUS noſter eſt. Deus homo factus eſt: Deus in limum deſcendit, ut homo limus deſcenderet in DEUM: Hodie vera Veſtæ virgo regia ſtirpe ſuperbiens, ac

hu-

humili veſte incedens Amazonum Babyloniearum domitorem verum & potentem mirabili partu edidit, filium de Patre, hominem de Matre, de matre ſine patre, de patre ſine tempore, de matre ſine ſemine peperit. Magnum hoc eſt pietatis Myſterium, Magnum dilectionis indicium. Conjuncta quippe ad invicem ſunt DEUS & Homo; Mater & Virgo, Fides & cor hominum. De æterno naſcitur coæternus; in Majeſtate reperitur humilitas, in virtute infirmitas, in abundantia paupertas, in æternitate mortalitas, in DEO Homo, in homine DEUS, Manifeſte magnum eſt pietatis Sacramentum, inquit D. Paulus, quod manifeſtatum eſt in carne, juſtificatum in ſpiritu, apparuit angelis, prædicatum gentibus, creditum eſt in Mundo, aſſumptum eſt in gloria. Exclamemus profecto oportet cum Propheta; Generationem ejus quis enarrabit? Fruſtra hic Aculeones, fruſtra ſudant Curiones, qui rationes decempedâ immenſos hujus Myſterii metiuntur agros; Etiamſi totos nos ſpeculationi huic ſacræ impenderimus, quomodo cùm ſemper ſit in æternitate natus, ſemper tamen naſcatur, nunquam naſci ex Patre deſinat, quid quæſo aſſequemur aliud, quam ut agentes de DEI profundo mergamur in profundum. Eam vix quæ tempori incluſa eſt, nativitatem omni perveſtigemus tempore, Natus enim, & hic mirabiliter. Nam quamvis Virginei iſtius partus modum ſacræ literæ non definiant, nec diſerte doceant atq; exprimant, an juxta matrum omnium naturam apertis matrîs Virginalibus clauſtris Chriſtus ex Virginis Mariæ utero egredi atq; verùs & naturalis homo naſci dignatus ſit, an verò præter rerum ſeriem & Naturæ leges atq; ordinem uſitatum Virginis Matris utero planè clauſo in lucem prodierit miraculosè. Nos tamen, quos decet de Incarnatione & Nativitate Chriſti alta maximaq; pia & ſentire & loqui, pie ſane credimus, filium DEI Immanuelem noſtrum eſſe *Virum* illum, quem *Maria* (quippe Mater nova, ſingularis & admirabilis) poſtquam impletum erat tempus æterno DEI conſilio â condito Mundo præfinitum, *complexa ſit*, h. e. in utero conceperit non quidem modo communi & uſitato naturæ ordine ut cœteri homines (quod exiſtimarunt Carpocratiani) ſed prorſus novo, h. e. ſingulariter mirabili & mirabiliter ſingulari, absque Virili ulla commixtione, inperſcrutabili Spiritus Sancti operatione, & gratiosâ altiſſimi obumbratione præter & ſupra naturam omnem, quiq; illæſa Matris Virginitate abſq; ullo parientis dolore mirabiliter editus ſit. *Illa etenim ipſa Virtus per inviolata Matris Virginei viſcera membra infantis hujus ſanctiſſimi eduxit, quæ poſtmodum per clauſa oſtia Juvenis membra introduxit*, ut B. *Auguſtini* ver-

verbis utar. Egregiè ſane Chryſologus ſermone 41, nos admonet, ne nimis accurate in nativitatem atque incarnationem Salvatoris inquiramus, quando ſic ait. *Ad thalamum ſponſæ niſi ſatis proximus, niſi ſatis intimus, niſi bonæ conſcientiæ, niſi laudabilis famæ, niſi probabilis vitæ nullus admittitur. Intra thalamum verò ipſum Virginem DEUS capit ſolam, ſuſcipitur ſola virginitas illibata. Unde ô homo his admonitus exemplis, æſtima quis ſis, quantum ſis, qualis ſis, & tunc demum cogita, utrum poſſis Dominicæ nativitatis penetrare ſecretum, utrum merearis ad illius pectoris cubiculum pervenire, ubi tota ſuperni Regis, tota divinitatis requieſcit Majeſtas; Utrum debeas humanis oculis, corporeis ſenſibus, conceptum virginis temerarius diſcuſſor attenderè: utrum poſſis ipſas DEI manus operantes ſanctum ſibi corporis templum intra alvum genitricis audax & curioſus arbiter intueri: conſpectibus tuis abſconditum ſeculis nudare myſterium, revelare tibi ipſis angelis inviſibile ſacramentum: & ita cœleſti ſabricæ præſidere, ut deprehendas liquido tu quomodo DEUS penetrale clauſæ carnis intraverit: quemadmodum ſacri corporis in illo venerabili utero præter Virginis conſcientiam lineamenta pinxerit: quomodo præter concipientis ſenſum manſura ſeculis oſſa ſolidaverit: qualiter præter hominis ordinem, hominis veram produxerit formam: quemadmodum præter carnis ſollicitudinem totam carnis aſſumpſerit veritatem: qua ratione præter naturam noſtræ carnis integram ſuſceperit qualitatem: & ſi adhæc tibi liber non perpatuerit acceſſus, jam DEus ex carne nunc aſſumere non potuit, quod in principio aſſumpſit ex limo? Imo quia totum DEO eſt poſſibile, & tibi ne ad minima quidem operum DEI poſſibile eſt pervenire, conceptum Virginis noli diſcutere, ſed crede: DEUM voluiſſe naſci pie ſenti, quia facis injuriam, ſi requiris magnum dominicæ nativitatis ſacramentum: fide percipe, quia ne minima quidem operum DEI aſſequi poteris ſine fide.* Quod ipſum idem alio in loco principio ſermonis 143. repetit, quando, *Debetur quidem, inquit, vobis natalitius ſermo, ſed ineffabile nativitatis Dominicæ ſacramentum credere magis convenit, quam referre. Virgo peperit. Quod natura non habet, & uſus neſcit, ignorat ratio, mens non capit, pavet cœlum, ſtupet terra, Creatura miratur, quomodo ſermo narrabit humanus? Deniq; Evangeliſta conceptum Virginis, Virginis partum ſicut humano ſermone pandit, ita divino claudit arcano: Et hoc facit, ut homo quod credere juſſus eſt, diſcutere non præſumat. Quis attingit arcanum DEI? partum virginis? rerum cauſas? ſeculorum negotium, commercium divinitates & carnis? hominem Deumq; unum DEUM.* Rectè itaq; cũ Jeremia Propheta dicimus; *Hoc eſt opus novum quod fecit Dominus,* quale nec

fa-

factum nec faciendum amplius ſuper terram. Antiquitas quidem fabuloſa comminiſcitur Perſeum Danaë Virgine natum. Itemq; Hiſtoriæ veteres, teſte Seneca, Ancum Martium quartum Romanæ Urbis Regem genitum ſine genitore conſtanter perhibent. Similiter neſcio quid monſtri monſtret ex Romanis literis Plinius, Tullum ex Ocriſia ſatum ſine ſatore. Verum vel Fabulas hæc eſſe, vel etiam ſtuprorum in magnis perſonis velamenta, non negant ipſi qui ſunt hujus rei autores. *Impoßibile enim eſt*, ait recte Epiphanius, *præter naturam quempiam in terris naſci.* Unicum hoc decuit Servatorem noſtrum, quia ſolus eſt ille admirabilis. Ex virgine autem naſci voluit, tum quod ſic divina voluntas decreverat, tum quod ingreſſum noſtri omnium Domini digniorem eſſe oporteret quam noſtrum; Regius enim fuit introitus: tum etiam quia per Mulierem in hunc mundum mors intravit, ſalus per Virginem redderetur. Sine virili vero ullo ſemine & concupiſcentia carnali hunc in mundum naſci conveniebat, quia commixtione ſeminis Viri & Mulieris natura immunda naſcitur; jam vero Chriſtum, quia genus humanum à peccato liberare debebat, oportebat purum & impollutum naſci; Decebat inſuper, ut, quemadmodum ſecundum æternam generationem eſt ἀμήτωρ, ita ſecundum temporariam naturam eſſet ἀπάτωρ. Tantum itaque pietatis Myſterium, tantum divinæ dilectionis indicium, tantam divitiarum ſapientiæ & ſcientiæ DEI profunditatem, tantam DEI cum homine & hominis cum DEO unionem, Eccleſia Chriſti per totum terrarum orbem diſperſa, in præſente feſtivitate, devotâ pietate, pia admiratione, debita gratiarum actione concelebrat. Iſraelitæ Jubila tollebant arca fœderis in caſtra veniente: Multo juſtius verâ propitiatorii arca Chriſto in carne ad nos veniente, lætatur Eccleſia, & triſtem fortunæ luſum, quem vitæ hujus Euripus excitat, in ſancto hoc cunarum Chriſti ludo ludit. In primitiva Eccleſia omnes in ſolemnioribus feſtis humi ſolitos cubare, nocturnum tempus, ſi quod è Ceremoniis publicis fuit reliquum, vigiliis, precationibus, & hymnis quibusdam piis de laudibus Natalium decantandis tribuiſſe vel Epiphanio teſte, patet. Græci ſua Theſmophoria Cereri dicata, propter aliquas ſaltem arandi & ſerendi leges ſibi communicatas & diem feſtum Minervæ acturi, pridie in foliis arborum cubarunt, & teſtificandæ gratitudinis ergo, omnes publicis cuſtodiis aſſervatos, emiſerunt, vinculisque levarunt. Æternis laudibus digna cenſetur illa vox Scipionis, qui hoc ipſo die, quem propter res feliciter contra Hannibalem geſtas ſanctum & religioſum habuit, citatus

 reus,

reus, ad cauſam dicendam adeſſe nolens, Hodie, inquit, litibus & jurgiis ſuperſedere æquum ſit, ego hinc extempló in Capitolium ad Jovem Optim. Max: cæterosque DEOS ſalutandos ibo, hisque gratias agam, quod mihi & hoc ipſo die, & ſæpe alias egregiè Reipublicæ gerendæ mentem facultatemque dederunt; ut eſt apud Livium. Quanto magis nobis hæc ipſa dies, quam memoriæ memorabilium DEI conſecratam eſſe voluit Eccleſia, cara eſſe debet & in pretio. Literariæ namque Reipublicæ cives in admirando hoc incarnationis Myſterio meditando præ reliquis omnibus operoſiorem inquiſitionem inſtituere, atque excuſſo oculis animisque veterno, quem Eccleſia univerſa nobis natum prædicet, fideli & accuratâ mente cum D. Bernhardo conſiderare debent *Admirabilem* ſcilicet in Nativitate: *Conſiliarium* in prædicatione: *Deum* in operatione: *Fortem* in paſſione: *Patrem æternitatis* in reſurrectione; *Principem Pacis* in perpetuâ beatitudine. Adeſte igitur & in ſanctuario Domini devota mente hiſce feriis convenite; tantam Divinæ Charitatis teſſeram, tam incomparabile ſalutis noſtræ beneficium recolite: recolite inquam, inter gaudia & vera cordis jubila: ut non ſolum mens veſtra ſed craſſum quoque hoc & grave corpus lætitiæ hujus conſors fiat. Angeli pro noſtrâ exultant ſalute; quare nos ob illam lætari nolimus? Natalem Cyri Regis Perſarum in hunc usque diem ſacrum Perſe habent, Regisque manibus ob res præclare geſtas, hoſtes devictos, triumphos actos, divinos honores deſtinant, & diem ortus ipſius hilarem devotè tranſigunt. Nos non Cyri Solis filii, ſed veri Solis Juſtitiæ, Regum Regis, Exercituum cœleſtium Principis non externo Chreſto, ſed interno lætitiæ oleo inuncti genethlia celebrantes ſurſum corda tendere, cogitationes terrenas abÿcere, totosque nos Immanueli noſtro devotos & dicatos eſſe decet. Celebremus itaque eum diem Patriæ cæleſtis Natalem, non igne in aris veſtalibus accenſo, ornatuve externo mutato, ſed precum ſuavi ſuffitu, ex corde devoto, imò contrito ſpirante & nubes penetrante, & ſupra cœlos omnes ad JEHOVÆ ſedem ſcandente: mutemus exuvias Adami veteris novâ nuptiali aſſumptâ veſte: offeramus Munera σωτῆρι & IMMANUELI noſtro, puero *Nobis* nato, filio *Nobis* dato, ſeduloque caveamus, ne, qui ſemel in Nato puerulo Diabolo ejusque membris renunciavimus, in ejus iterum recidamus laqueum. Non enim deſinit hoſtis antiquus, transfigurans ſe in Angelum lucis, deceptionum laqueos ubique protendere, & quoquo modo fidem credentium corrumpat inſtare. Novit, cui adhibeat æſtus cupiditatis; cui illecebras

cebras gulæ ingerat: cui apponat incitamenta luxuriæ: Cui infundat Virus invidiæ. Novit, quem mœrore conturbet, gaudio fallat, quem metu opprimat. Omnium diſcutit conſuetudinem, & ibi quærit cauſas nocendi, ubi quemque viderit ſtudioſius occupari. Per baptiſmatis ſacramentum Spiritus Sancti facti ſumus templum. Nolite itaque ô mei! quos ſingulari amore complector, nolite inquam, omnes quotquot ſtudiorum gratia hic vivitis, quique adhuc frugi eſtis, tantum habitatorem pravis de vobis actibus effugere, & Diaboli vos iterum ſubjicere ſervituti. Nolite vos aſſociare circulatoribus & fucis quibuſdam, qui licentiam & minime ferendam petulantiam *Cineſiæ*, qui Athenis contraria feſta publicis celebrare ſolitus eſt, ſectantes, ſanctum veſtrum ordinem diffamant; nec Apicii illius *nepotum* Principis ſodalibus, qui (ut Orator alicubi eos depingit) in menſam veniunt, & de conviviis aufferuntur, crudique poſtridie ſe rurſus ingurgitant: qui Solem neque Occidentem, neque Orientem vident: qui Vino calentes noctu plateas bacchantium ritu percurſitant, enſibus pavimenta platearum ad pugnam laceſſunt, nec humanis vociferationibus aliorum quietem & tranquilquillitatem publicam interturbant: ſed homine exuto in bruta converſi cum ratione inſaniunt, beſtialem vitam præ humanâ jucundam æſtimantes; Quos ſi natura beſtias efformaſſet, quis illos in honeſto hominum cætu ferret. His moribus interim iſti paternas pecunias turpiter dilapidant, in popinis grande æs conflant, tandemque conſumptis patrimoniis ſtrenue egent, nec raro tam ſuavem ſcilicet vitam cum triſti inopiâ turpique nominis infamiâ commutare coguntur. Dolendum certe eſt, de cœtu Academico hujuſmodi lamentationes audiri, quibus ſibi ipſis periculum totique cœtui odium ac invidiam conciliant. Nec eſt quod ambigamus, quin maxima veſtrum pars, à perverſis hujuſmodi moribus, graſſationibus & plusquam Diabolicis vociferationibus alieniſſima ſit, & animitus talia fieri & patrari doleat & ingemiſcat. At bonos nonnunquam & probos *καθαρμάτων* & *ἀλαστόρων* halitu velut contagioſo & umbra peſtilenti infici & culpam ab aliis commiſſam innocentes luere cernimus & experimus. Quod caſus complures proh dolor funeſti & lugubres, quibus aures noſtræ adhuc calent, animique horrent, teſtantur. Ideo moneo, rogo & pro eâ, quæ mihi divintus nunc incumbit poteſtate, jubeo, ut diebus hiſce feſtis piis precibus vacetis, à graſſationibus & debacchationibus nocturnis abſtineatis, pacem Civitatis, in quam vos transmigrare fecit DOMINUS, monente

Jere-

Jeremia, quæratis, & pro eâ in eaque conſtituta Academia, Spiritus Sancti officina, & alma omnium noſtrum Matre ſupplices oretis. Quia pax ejus Pax noſtra eſt. Si verò monitio hæc noſtra vilipenſa fuerit, ſcient transgreſſores de mediis petulantiæ convenientibus vindicibus cogitatum & certi quid decretum eſſe. Neque verò quiritemini cum illis *nepotibus*, ideo nulla hic eſſe Studioſorum Privilegia. Habet Academia noſtra ad honeſtam immunitatem PRIVILEGIA, non ad peccandi licentiam PRAVILEGIA.

Non poſſum etiam facere, quin ad finem hujus Programmatis illos, qui hactenus apud nos ſub titulo Studioſorum latitarunt, neque ex lege Academiæ nomina ſua in matriculam referri curarunt, moneam, ut ante ingreſſum novi jamjam inſtantis anni, (quem huic Academiæ, Eccleſiæ, Urbi, totique Reipubliq. Chriſtianæ ac omnibus & ſingulis, fauſtum, tranquillum & ſalutarem precor), id agant, quo inter veros & legitimos Cives Academicos referantur h. e. nomen mihi p. t. Rectori ſine ulteriori morâ profiteantur, nec ſuo ſibi jumento accerſant malum.

P. P. Roſtochii ſub Sigillo Rectoratus ipſo feſto Nativitatis Chriſti, Anno cIↄ Iↄc LXI.